

dragedet hævder, at der ikke finder synderlig mange Opsigelser Sted af ubillige Grunde, og nævner, at „Aarsagen til Opsigelse fra Ejernes Side maa langt snarere søges i Ønsket om i nærværende Dyrtid . . . at blive, medens Tid er, de Lejere kvit, der ved Uorden, Urenlighed eller Fordringsfuldhed forekommer Ejeren at være ham de kostbareste“. Endvidere hævder det, at det, at Ejerne har denne Opsigelsesret i Behold, ikke vil fremtvinge nogen Lejestigning, „men derimod højst medføre, at nogle af de for Husfæller og Ejere daarligste Beboere maa give Plads for gode Beboere“. Og endelig mener man, at Opsigelsesretten vil have en pædagogisk Virkning, „vil kun kunne virke opdragende“, og nævner: „At en saadan Opdragelse kan tiltrænges, viser ikke alene vore Huses Façader, Trapper, Gange og Fælleslokaler, men ogsaa vore offentlige Anlæg, Mindesmærker, Bænke, Træer, Nødtørftshuse o. s. v.“ Heraf maa man altsaa drage den Slutning, at Indsenderne af dette Andragende mener, at Opsigelser væsentlig fremkommer, fordi Lejerne har besudlet eller bemalet Ejendommene. Denne Paastand svarer ikke til Huslejenævnenes Opfattelse af Forholdet, og det har maaske overhovedet været noget mindre vel betænkt at fremsætte den. I hvert Fald har hverken den eller de øvrige Begrundelser kunnet bibringe Indenrigsministeriet nogen Tvivl om, at dette Lovforslag burde forelægges. Forholdene nødvendiggør utvivlsomt dette Lovtillægs Vedtagelse, og da kyn-dige i Sagen har anbefalet det, haaber jeg, at ogsaa Rigsdagen vil give Lovforslaget Lovskraft snarest muligt, for at Lejernes Kaar i disse meget vanskelige Tider kan blive betrygget paa den Maade, som Rigsdagen har tænkt det ved den gældende Lov om Fastsættelse af Husleje.

Undervisningsministeren (Keiser-Nielsen): I § 9 i Lov af 13. Maj 1911 om det kgl. Teaters Stilling og økonomiske Forhold var det paabudt, at denne Lov skulde forelægges Rigsdagen til Revision inden Udgangen af Aaret 1914. I 1914 bevirkede imidlertid de af Krigen fremkaldte Forhold, at man i Rigsdagen blev enig om at forlænge Fristen indtil Udgangen af Aaret 1916. Da imidlertid de samme Forhold, som den Gang gjorde sig gældende, gør sig gældende nu, maa det være rettest fremdeles at forlænge Fristen, og jeg skal derfor have den Ære at fremsætte for det høje Ting et Forslag til Lov, hvorefter Revisionen kan udsættes til Udgangen af

Aaret 1919. Naar jeg har tilladt mig at sætte et saadant Tidspunkt, er det for at være paa den rigtige Side, for at man ikke atter skal fremsætte Lovforslag om denne Frist, men dermed er ikke sagt, at man ikke, hvis de Forhold, som har bevirket Udskydelsen af Fristen, forandrer sig, kan tage Revisionen op før Udgangen af 1919. Jeg skal anbefale dette lille Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Eksemplarer af de i Dag fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af et Medlem af det i § 6 i Lov om Saltvandsfiskeri af 4. Maj 1907 omhandlede Overnævn.

Paa Formandens Forslag valgtes: Førstelærer C. C. Petersen, Dragør.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 1 Suppleant for det af Folketinget i Henhold til § 6 i Lov om Saltvandsfiskeri af 4. Maj 1907 valgte Medlem af det i denne Lov omhandlede Overnævn.

Paa Formandens Forslag valgtes: Fiskeribetjent Vilhelm Christiansen, Rønne.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring af forskellige Loves Forelæggelsestid.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2191).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg skal anbefale dette Lovforslag til Tingets Velvillie. Det er en Genganger fra i Fjor, og de samme Grunde, som da talte for at vedtage det, taler for at gøre det ogsaa i Aar. Mere tror jeg ikke, det er nødvendigt at sige om denne Sag.

Wulff: Hvad det foreliggende Lovforslag angaar, kunde jeg i og for sig være lige saa kortfattet som den sidste